

ЗЛАТНИЯТЪ ВЪКЪ

Юначенъ билъ царъ Симеонъ. Войнитѣ, които водилъ за величието на България, затвърдили славата му за вѣчни времена. Всички съседни царе и господари му пращали скъпи дарове, за да спечелятъ приятелството му, а византийскиятъ императоръ самъ просилъ милостъ и пощада въ нозетѣ му. . . Защото ужасъ и страхъ всѣвали войскитѣ на царя Симеона всрѣдъ неприятелитѣ, а огънь и мечъ бележили пѣтя му по равнитѣ земи на Тракия и Македония.

Въ злато и сребро блестѣлъ палатътъ на царя, въ сѣрма и коприна тѣнѣли царедворцитѣ и боляритѣ му. Въ злато тѣнѣлъ палатътъ на царя, но народътъ гинелъ въ нѣмотия. Полетата пустѣли, добитъкътъ мрѣлъ отъ гладъ.

— Стига, спри кървавата бранъ, царю честити, — одързостилъ се веднажъ стариятъ боляринъ Славъ. Така казалъ боляринътъ и не се побоялъ отъ гнѣва на царя, защото се ползувалъ съ безкрайното му довѣрие. А мждъръ билъ тоя боляринъ и царътъ обичалъ да се вслушва въ съветитѣ му.

— Народътъ стигна до просяшка тояга, — продължилъ Славъ. — За какво сж тия земи, когато хищници само бродятъ по тѣхъ, за какво ти е тоя златенъ тронъ, когато само дрипитѣ народни се оглеждатъ въ него?

Ядосалъ се царътъ:

— Нали за доброто народно вода азъ тия войни? Нали и него въ богатство и доволство искамъ да видя? Азъ искамъ да придобия толкова злато, че всички царе на земята да ми завиждатъ. Моето злато е народно злато. . . Днесъ ти говоришъ праздни думи, Славе!

— Царю честити, — продължилъ мждрецътъ, — богатството на народа е скрито въ земята му. Сключи миръ, разпутни войската да си иде по домоветѣ и дай ми срокъ само едно лѣто — ти ще видишъ какъ азъ ще извлѣка отъ земята толкова злато, колкото ти съ стогодишна война не можешъ да придобиешъ!

Замислилъ се царъ Симеонъ. Ималъ право мждрецътъ. И сключилъ миръ съ всички съседи, разпусналъ войската да си иде по домоветѣ и казалъ на болярина: